

Arrest

nr. 109 988 van 17 september 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 21 mei 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 8 mei 2013 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 12 augustus 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 september 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat V. MEULEMEESTER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. DE POOTERE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart op 24 maart 2013 het Rijk te zijn binnengekomen, dient op 3 april 2013 een asielaanvraag in. Op dezelfde dag stelt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris), op basis van een onderzoek van vingerafdrukken, vast dat verzoeker reeds op 8 mei 2011 werd aangetroffen in Italië en er op 19 mei 2011 asiel vroeg.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris verzoekt op 10 april 2013, gelet op artikel 16.1.c van de Europese verordening nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en

instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de verordening 343/2003/EG), de Italiaanse autoriteiten om de terugname van verzoeker.

1.3. Daar de gemachtigde van de staatssecretaris binnen de overeenkomstig artikel 20, § 1, b) van de verordening 343/2003/EG voorziene termijn geen antwoord heeft ontvangen aangaande het terugnameverzoek van verzoeker, wordt Italië op grond van artikel 20, § 1, c) van de verordening 343/2003/EG geacht in te stemmen met het terugnameverzoek.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris neemt op 8 mei 2013 de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die op dezelfde datum aan verzoeker ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1081 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

aan de persoon die verklaart te heten [...]

[...]

van nationaliteit te zijn : Ghana

die een asielaanvraag ingediend heeft.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene verklaarde dat hij op 24.03.2013 is aangekomen in België. Elf dagen later, op 03.04.2013, vroeg betrokkene het statuut van vluchteling aan bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Betrokkene verklaarde het staatsburgerschap van Ghana te bezitten en geboren te zijn in "Accra" op 01.03.1977.

Uit het Eurodacverslag van 03.04.2013 blijkt dat betrokkens nadat hij vooreerst op illegale wijze het grondgebied van de Dublin-Staten binnenreisde via Italië, asiel heeft aangevraagd in Italië en nadien in Zwitserland. Op 03.05.2013 werden de Italiaanse autoriteiten er via een Tacit-agreement op gewezen dat zij op basis van art. 20 §1c van de Verordening van de Raad (EG) Nr. 343/2003 van 18 februari 2003 (verder Dublin-II-Verordening) verantwoordelijk geworden zijn voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene tengevolge het zonder reactie laten verstrijken van de antwoordtermijn vervat in art. 20 §1b van de Dublin-II-Verordening van het verzoek tot terugname dat hen op 10.04.2013 op basis van art 16.1.c van de Dublin-II-Verordening werd overgemaakt.

Betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor op de DVZ van 03.04.2013 dat dit zijn eerste asielaanvraag in België is. Betrokkene verklaarde verder dat hij eerder asiel aanvroeg in Italië. Betrokkene verklaarde verder tijdens zijn gehoor op de DVZ dat hij in de zomer van 1999 Ghana te voet en per auto verlaten zou hebben richting Libië. Betrokkene verklaarde dat hij gedurende elf jaar illegaal in Libië gewoond zou hebben alvorens op 26.03.2011 per schip naar Italië te reizen waar hij via Lampedusa het grondgebied van de Dublin-Staten binnenreisde. Betrokkene verklaarde dat hij in Italië asiel aanvroeg en dat hij van 26.03.2011 tot 20.01.2012 eerst in een hotel in Como en later werd overgebracht naar een centrum voor vluchtelingen in Milaan. Betrokkene verklaarde dat de uitkomst van zijn asielaanvraag hem onbekend is maar dat hij een verblijfsvergunning gekregen zou hebben. Betrokkene verklaarde dat hij vervolgens Italië verlaten zou hebben en bijna 11 maanden onderweg geweest zou zijn van Italië naar België. Betrokkene stelde dat hij zijn volledige reis niet in één stuk kon betalen en dat hij telkens aparte treinen nam voor korte afstanden om uiteindelijk via Frankrijk in België aan te komen op 24.03.2013 waar betrokkene vervolgens asiel aanvroeg op 03.04.2013. Betrokkene verklaarde het grondgebied van de Lid-Staten niet te hebben verlaten,

Op basis van de resultaten in het Eurodacverslag 03.04.2013 waaruit blijkt dat betrokkene nadat hij eerst op illegale wijze het grondgebied van de Dublin-Staten binnenreisde via Italië en vervolgens in Italië en later in Zwitserland asiel heeft aangevraagd, werd op 10.04.2013 voor betrokkene een terugnameverzoek op basis van art 16.1.c van de Dublin-II-Verordening aan de Italiaanse autoriteiten verstuurd. Op 03.05.2013 werden de Italiaanse autoriteiten er via een Tacit-agreement op gewezen dat zij op basis van art. 20 §1c van de Dublin-II-Verordening verantwoordelijk geworden zijn voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene tengevolge het zonder reactie laten verstrijken van de antwoordtermijn vervat in art 20 §1b van de Dublin-II-Verordening van het verzoek tot terugname dat hen op 10.04.2013 op basis van art. 16.1.C van de Dubiin-II- Verordening werd overgemaakt.

Met betrekking tot de overdracht naar Italië en de verantwoordelijkheid van Italië voor de behandeling van betrokkene zijn asielaanvraag dient te worden benadrukt dat Italië een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen in Italië dan in België zou genieten. Italië heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève dd. 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Italiaanse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt evenmin concrete elementen aan dat een terugkeer naar Italië een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene geeft geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Italiaanse autoriteiten. Betrokkene brengt met betrekking tot de overdracht naar Italië evenmin concrete gegevens aan die zouden kunnen wijzen op een eventuele schending van art. 3 van het EVRM. Een loutere vrees daarvoor volstaat dus geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene moet kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Italië een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM. Het gegeven dat Italië momenteel het voorwerp is van een uitzonderlijk immense toestroom van kandidaat- vluchtelingen en economische migranten door de politieke gebeurtenissen die plaatsgrepen in Noord-Afrika en het Midden-Oosten, meer bepaald in Tunesië, Libië en Egypte, betekend echter niet automatisch dat betrokkene blootgesteld zal worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling en/of dat zijn asielaanvraag niet met de nodige aandacht en objectiviteit zal worden behandeld. Betrokkene brengt dan ook geen enkel element aan waaruit blijkt dat Italië momenteel de asielaanvragen van vreemdelingen die in toepassing van de Dublin-II-Verordening terug- of overgenomen worden van een andere lidstaat niet met de nodige zorg en conform de ter zake geldende internationale regelgeving zou onderzoeken. Met betrekking of er redenen zijn met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Italiaanse autoriteiten die een verzet tegen de overdracht naar het voorde asielaanvraag verantwoordelijke land, in casu Italië, zouden rechtvaardigen, stelde betrokkene dat hij absoluut niet naar Italië kan en wil omdat hij er problemen had met de familie van zijn vriendin waarvan sommige familieleden in Italië zouden wonen. Betrokkene verklaarde verder dat zijn N vriend in Libië per schip verlaten zou hebben naar Italië maar dat het schip nooit is aangekomen en dat de familie van zijn vriendin denkt dat hij daar voor iets tussen zit. Betrokkene stelde verder dat zijn zus ook naar Togo is moeten vluchten omdat zij in Ghana problemen kende met de familie van zijn vriendin (DVZ, vraag 40). Betrokkene verklaarde verder bij de vraag waarom precies specifiek in België asiel wil aanvragen, dat dit is omdat hij zo ver mogelijk verwijderd wilde zijn van de mensen met wie hij problemen had in Italië (DVZ, vraag 38). Met betrekking tot deze opgegeven redenen waarom hij zich zou verzetten tegen een overdracht naar de voor de behandeling van zijn asielverzoek verantwoordelijke Lid-staat en de reden waarom hij specifiek in België asiel wil aanvragen, dient te worden opgemerkt dat deze aangehaalde redenen geen betrekking hebben op de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Italiaanse autoriteiten en derhalve niet gerechtvaardigd zijn om zich te verzetten tegen een overdracht naar Italië omwille van redenen die betrekking hebben op de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Italiaanse autoriteiten. Indien betrokkene bovendien in Italië problemen zou hebben gekend met de aldaar woonachtige familieleden van zijn verklaarde vriendin die per boot uit Libië naar Italië vertrokken zou zijn maar waarvan het schip nooit is aangekomen, dan dient betrokkene zich met deze elementen te richten tot de bevoegde Italiaanse autoriteiten voor eventuele hulp en/of bescherming. Betrokkene maakt echter niet aannemelijk dat hij een beroep zou hebben gedaan op de Italiaanse autoriteiten en maakt evenmin aannemelijk dat de bevoegde Italiaanse autoriteiten hem niet zouden willen of hebben kunnen helpen en/of beschermen indien hij er een beroep op zou hebben gedaan. Op basis van de door betrokkene aangehaalde verklaringen, kan er dan ook geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Italiaanse autoriteiten, op zijn leven, vrijheid of fysieke integriteit worden vastgesteld. Het is aan betrokkene om aannemelijk te maken dat er zich in zijn zaak feiten en omstandigheden voordoen op basis waarvan het vermoeden van eerbiediging door de verdragspartijen van het Vluchtelingenverdrag en art. 3 van het EVRM worden weerlegd. Hiervan is sprake als de asielzoeker aannemelijk maakt dat in de asielprocedure van de verantwoordelijke lidstaat ten aanzien van de asielzoeker niet zal worden onderzocht en vastgesteld of er sprake is van een schending van het Vluchtelingenverdrag of van art. 3

van het EVRM. hetgeen hier niet het geval is. Een loutere vrees voor een schending van art. 3 van het EVRM volstaat trouwens geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene moet dus kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Italië een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM.. Betrokkene toont evenmin op geen enkel moment aan op welke wijze de situatie in Italië er toe zal leiden dat hij gerepatriëerd zal worden naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft en maakt evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Italiaanse autoriteiten hem zouden repatriëren naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft vooraleer is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft. De Italiaanse autoriteiten zullen bovendien tenminste zeven dagen op voorhand in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene zodat aangepaste opvang kan worden voorzien. Alle nodige maatregelen zullen worden genomen opdat de overdracht naar Italië in de allerbeste omstandigheden zal worden uitgevoerd. Uit recente rapporten (Norwegian Organisation for Asylum Seekers (NOAS), "The Italian approach to asylum: System and core problems", April 2011 & Schweizerische Flüchtlingshilfe/OSAR, "Asylum procedure and reception conditions in Italy - Report on the situation of asylum seekers, refugees, and persons under subsidiary or humanitarian protection, with focus on Dublin returnees", Berne and Oslo, May 2011), kan bovendien worden opgemaakt dat vreemdelingen die in het kader van de Dublin-II-Verordening overgedragen worden aan de bevoegde Italiaanse autoriteiten bij hun aankomst in Italië door de luchthavenpolitie worden geholpen om in contact te treden met de verantwoordelijke autoriteiten en dat zij in beginsel de mogelijkheid hebben om een eerder aangevangen asielprocedure te hervatten of een nieuwe op te starten waarbij niet op voorhand vaststaat dat men geen aanspraak op opvang heeft dan wel dat deze opvang in de praktijk niet zou kunnen worden verkregen. Een kopie van beide rapporten werd in bijlage toegevoegd aan het administratief dossier van betrokkene.

Betrokkene verklaarde met betrekking tot familieleden dat hij geen familieleden in België of Europa heeft (DVZ, vraag 36 & 37). Rekening houdende met de bovenstaande informatie is een behandeling van de asielaanvraag van betrokkene in België op basis van art. 7 of art. 15 van de Dublin-II-Verordening is derhalve niet aan de orde.

Met betrekking tot zijn gezondheidstoestand haalde betrokkene tijdens zijn gehoor op de DVZ aan dat zijn neus ooit gebroken werd en dat hij hierdoor ademhalingsproblemen zou hebben (DVZ, vraag 39). Echter, in het administratief dossier van betrokkene is geen enkel medisch document aanwezig dat deze verklaringen staft. Met betrekking tot deze motieven, met name dat zijn neus ooit gebroken werd en hij hierdoor ademhalingsproblemen zou hebben, dient te worden opgemerkt dat deze niet in overweging worden genomen in het kader van de Dublin-II-procedure. Deze doen namelijk geen afbreuk aan het gegeven dat Italië de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene. Bovendien wordt niet aannemelijk gemaakt dat betrokkene niet op medische verzorging kan rekenen in Italië indien dit nodig zou zijn, noch wordt aannemelijk gemaakt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen. Er zijn in het administratief dossier van betrokkene evenmin gegronde redenen aanwezig waaruit blijkt dat betrokkene zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van terugname, in casu Italië. Bijgevolg is er geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van terugname, in casu Italië, een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2, art. 7. of art. 15 van de Verordening van de Raad (EG) Nr. 343/2003 van 18 februari 2003. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt, met de toepassing van art. 51/5 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en art. 16.1.C, art. 20 §1b en art. 20§1c van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18.02.2003. Hij zal overgedragen worden aan de bevoegde Italiaanse autoriteiten in Italië."

Dit is de bestreden beslissing.

1.5. De tegen de bestreden beslissing ingestelde vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt bij arrest met nummer 103 030 van 17 mei 2013 door de Raad verworpen.

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste te leggen van verzoeker.

2.2. Verzoeker heeft ervoor geopteerd een synthesesmemorie neer te leggen. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) doet de Raad uitspraak op basis van de synthesesmemorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de formele en de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij verstrekt volgende toelichting in de synthesesmemorie:

“Op de overheid rust een zorgvuldigheidsplicht op grond waarvan zij slechts tot een beslissing kan komen na zorgvuldig onderzoek van alle beschikbare gegevens.

Op de overheid rust verder een materiële en formele motiveringsplicht (art. 3 Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen).

Op de overheid rust tot slot het verbod om een asielzoeker uit te wijzen naar een andere Europese lidstaat indien deze overdracht strijdig zou zijn met art. 3 EVRM.

In casu heeft de Dienst Vreemdelingenzaken deze bepalingen niet gerespecteerd. De bestreden beslissing is als volgt gemotiveerd:

[...]

Echter, uit de verklaringen van verzoekster aan de Dienst Vreemdelingenzaken is gebleken dat Italië niet geacht mag worden te voldoen aan alle internationale en Europese rechtsnormen, zeker niet aan art. 3 EVRM

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoekster het volgende heeft verklaard aan verweester: “Betrokkene verklaarde dat hij in Italië asiel aanvraagde en dat hij van 26/03/2011 tot 20/01/2012 eerst in een hotel in Como en later werd overgebracht naar een centrum voor vluchtelingen in Milaan. Betrokkene verklaarde dat hij vervolgens Italië zou verlaten hebben.”

Verder blijkt uit de bestreden beslissing dat de Belgische overheid van oordeel is dat de asielaanvraag van verzoeker nog steeds hangende is in Italië, reden waarom zij aan de Italiaanse overheid verzocht om verzoeker over te nemen op grond van art. 16.c van de Dublin-II-Verordening.

Echter, uit diverse officiële rapporten blijkt dat de asielzoeker bij zijn terugkeer naar Italië en de verderzetting van zijn asielaanvraag, geen recht meer heeft op enige vorm van opvang, inclusief voedsel en kledij, indien hij de opvangstructuur eerder vrijwillig heeft verlaten:

Zie “Gutachten zum Beweisbeschluss des VG Braunschweig vom 28.09.2012, december 2012: “Diese Nicht-Aufnahme bestehe auch, wenn sie vor ihrer Ausreise z.B. in einem SPRAR untergebracht waren, da aufgrund des Verlassens der Einrichtung ein Wiedereinzug nicht möglich sei. Vrij vertaald: Deze niet-

opname is ook het geval indien zij voor hun vertrek bijv. in een SPRAR- opvangcentrum ondergebracht waren, maar na hun terugkeer geen opvang meer mogelijk is omdat zij dit centrum hebben verlaten.

In haar nota met opmerkingen brengt de Belgische Staat geen elementen aan om dit te weerleggen. Zij meldt enkel dat uit de rapporten, waarnaar de bestreden beslissing zou verwijzen, het tegendeel zou blijken, met name dat de situatie voor asielzoekers die het voorwerp uitmaken van een overdracht op grond van de Dublin II - Verordening anders zou zijn en dat deze laatsten wel toegang zouden hebben tot opvang.

Dit verweer berust op een onvolledige lezing van de - twee - rapporten, waarnaar de bestreden beslissing verwijst.

Zie NOAS, "The Italian approach to asylum : System and core problems", april 2011: "As discussed, persons that have left a center without permission, permanently lose their right to a place. Because of this, many returnees are in the situation of not being offered accommodation throughout the procedure period." Vrij vertaald: "Zoals besproken, verliezen die mensen, die het centrum hebben verlaten zonder toestemming, hun recht op een plaats in een opvangcentrum. Omwille daarvan, zijn er veel terugkeerders die gedurende de procedure geen opvang krijgen."

Zie Schweizerische Flüchtlingshilfe, "Asylum procedure and reception conditions in Italy", mei 2011 : "Dublin returnees are supposed to be offered accommodation like the others, unless they previously left a center and therefore lost their right to accommodation during the procedure". Vrij vertaald: "Dublin-terugkeerders worden verondersteld opvang te krijgen zoals de anderen, tenzij zij eerder een centrum hebben verlaten en daardoor hun recht op opvang gedurende de procedure hebben verbeurd."

De beide rapporten maken duidelijk melding van de begrippen "terugkeerders" en "dublin-terugkeerders". Zij bevestigen bijgevolg dat ook voor terugkeerders onder de Dublin II - Verordening geen recht meer is op opvang.

Door enerzijds te stellen dat verzoeker het asielcentrum waar hij verbleef heeft verlaten en anderzijds te stellen dat er geen redenen zijn om aan te nemen dat een terugkeer naar Italië problemen zou stellen wat betreft opvang, daarbij verwijzende naar de twee bovenstaande rapporten, heeft verweerder zich schuldig gemaakt aan een schending van art. 3 EVRM, van haar zorgvuldigheidsplicht, en van haar formele en materiële motiveringsplicht. De bestreden beslissing is bijgevolg manifest nietig.

Daarenboven rust op de Belgische overheid een actieve onderzoeksplicht of een terugkeer naar Italië al dan niet strijdig zal zijn met art. 3 EVRM ten gevolge van het arrest M.S.S./België van het EHRM. Deze onderzoeksplicht wordt niet nageleefd indien de Belgische Staat geen rekening houdt met die problemen die worden vermeld in talloze gepubliceerde rapporten, ongeacht of de asielzoeker uitdrukkelijk heeft gewezen op het bestaan ervan. Dit geldt a fortiori indien de Belgische Staat deze rapporten zelf citeert."

3.2.1. Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 voorziet dat de motivering van een administratieve beslissing de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Er wordt immers, met verwijzing naar artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 16.1.c en 20.1.b en c van de verordening 343/2003/EG, gesteld dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan Italië toekomt. Hierbij wordt tevens ingegaan op de redenen dat verweerder tot deze conclusie is gekomen. Verder wordt ook uitgebreid gemotiveerd dat geen gegevens voorliggen waaruit blijkt dat de asielprocedure in Italië ernstige gebreken vertoont waardoor het risico bestaat dat de nood aan bescherming van een asielzoeker niet of niet op een kwaliteitsvolle wijze met respect voor de internationale normen wordt

onderzocht, als gevolg waarvan hij een risico zou lopen op uitwijzing naar zijn herkomstland zonder dat zijn vrees voor een terugkeer naar dit land op afdoende wijze is onderzocht. Ook wordt geduid dat verzoeker geen redenen aangebracht heeft met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling die zich zouden kunnen verzetten tegen een terugname door Italië. Er wordt, verwijzend naar enkele recente rapporten, gemotiveerd dat vreemdelingen die in het kader van de verordening 343/2003/EG worden overgedragen in beginsel de mogelijkheid hebben om een eerder aangevangen asielprocedure te hervatten of een nieuwe op te starten waarbij niet op voorhand vaststaat dat men geen aanspraak op opvang heeft dan wel dat deze opvang in de praktijk niet zou kunnen worden verkregen. Daarnaast wordt toegelicht dat verzoeker geen familieleden in België of elders in de Europese Unie heeft en wordt gemotiveerd met betrekking tot verzoekers gezondheidstoestand en de reden dat deze niet verhindert dat verzoeker wordt teruggenomen door Italië. Er wordt besloten dat geen redenen op grond van de artikelen 3.2, 7 of 15 van de verordening 343/2003/EG voorhanden zijn om alsnog de asielaanvraag in België te behandelen. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig en stelt verzoeker in staat te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de formele motiveringsplicht of van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

3.2.2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

3.2.2.2. De Raad stelt vast dat verzoeker niet betwist dat verweerder op correcte wijze aan de hand van de verordening 343/2003/EG heeft vastgesteld dat de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het asielverzoek in principe toekomt aan de Italiaanse autoriteiten. Wel geeft hij aan dat verweerder gebruik diende te maken van de hem toegekende discretionaire bevoegdheid die voortvloeit uit artikel 3.2 van de verordening 343/2003/EG op grond van het gegeven dat het niet aanwenden van deze bevoegdheid zou leiden tot een schending van artikel 3 van het EVRM. Een onderzoek van de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM dringt zich op.

3.2.2.3. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen"*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat verzoekster een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor

de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van regeringsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 *in fine*).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepaste tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan verweerder kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). Verweerder moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Verzoeker stelt allereerst dat uit de verklaringen die hij aflegde aan de Dienst Vreemdelingenzaken is gebleken dat Italië niet mag worden geacht te voldoen aan alle internationale en Europese rechtsnormen, en zeker niet aan artikel 3 van het EVRM. De Raad ziet evenwel niet in op welke wijze uit de door verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken afgelegde verklaring dat hij in Italië eerst in een hotel in Como verbleef en nadien werd overgebracht naar een centrum voor vluchtelingen in Milaan waarna hij vervolgens Italië heeft verlaten, zou blijken dat hij bij overdracht aan Italië het risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Te meer nu verzoeker, gevraagd of hij redenen heeft met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling die zich volgens hem verzetten tegen een overdracht aan Italië, geen enkele reden naar voor bracht in dit verband. Hij haalde enkel aan dat hij niet wenste terug te keren naar Italië omdat hij er problemen heeft met de familie van zijn vriendin. De motivering op dit punt in de bestreden beslissing wordt door verzoeker evenwel niet betwist, laat staan weerlegt.

Verzoeker stelt verder dat uit officiële rapporten blijkt dat een asielzoeker, indien hij eerder vrijwillig een opvangstructuur heeft verlaten, in Italië geen recht meer heeft op enige vorm van opvang. Hij verwijst hiertoe naar (gedeeltelijk) geciteerde rapporten, met name “*Gutachten zum Beweisbeschluss des VG Braunschweig vom 28.09.2012*” de dato december 2011, een rapport van april 2011 van NOAS getiteld “*The Italian approach to asylum: system and core problems*” en een rapport van ‘*Schweizerische Flüchtlingshilfe/OSAR*’ van mei 2011 getiteld “*Asylum procedure and reception conditions in Italy: Report*”

on the situation of asylum seekers, refugees, and persons under subsidiary or humanitarian protection, with focus on Dublin returnees”.

De Raad benadrukt allereerst dat verzoeker het gegeven dat hij geen opvang zal kunnen genieten bij een overdracht aan Italië pas voor het eerst inroept in het kader van huidige beroepsprocedure. Tijdens zijn gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde verzoeker dat hij tijdens zijn verblijf in Italië wel degelijk opvang heeft gekregen, eerst in een hotel in Como en vervolgens in een centrum voor vluchtelingen in Milaan. Uitdrukkelijk gevraagd of er redenen voorhanden waren met betrekking tot de omstandigheden van opvang of behandeling in Italië bracht verzoeker tijdens zijn gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken geen opmerkingen in deze zin naar voren.

Thans verwijst verzoeker niettemin naar enkele passages uit rapporten waaruit moeten blijken dat personen die hun opvang zonder toestemming hebben verlaten hun recht op opvang verliezen. Op grond van de informatie die voorligt, kan evenwel nog niet worden vastgesteld dat verzoeker zich in deze situatie bevindt. Uit het enkele gegeven dat hij verklaarde in een centrum voor vluchtelingen in Milaan te hebben verbleven blijkt immers nog niet dat hij dit centrum vrijwillig en/of zonder toestemming heeft verlaten. Te meer nu verzoeker in zijn verklaringen ook aanhaalde dat hij een verblijfsvergunning verkreeg in Italië. Verzoeker stelt het verlaten van een centrum in alle gevallen gelijk met het verlaten van een centrum op vrijwillige basis en/of zonder toestemming, doch dit kan niet zonder meer worden aangenomen.

De Raad benadrukt in dit verband ook dat het onontbeerlijk is dat verzoeker alle concrete gegevens over zijn asielprocedure en verblijfssituatie in Italië bijbrengt, minstens verhaalt indien hij van verweerder verwacht dat zijn onderzoek nog diepgaander zou zijn. Ook op verzoeker rust een gedeelte van de bewijslast en van hem mag verwacht worden dat hij de waarheid spreekt en op gedetailleerde wijze concrete gegevens bijbrengt over de plaatsen waar hij geweest is in Italië en in welk stadium zijn asielprocedure is. Een van de elementen die van belang is bij de beoordeling van de door verzoeker thans opgeworpen grief is de vraag naar de verblijfsrechtelijke situatie van verzoeker in Italië die samenhangt met de stand van zijn asielprocedure aldaar. Verzoeker gaf aan dat de uitkomst van zijn asielprocedure hem onbekend is, maar dat hij er wel een verblijfsvergunning zou hebben gekregen. Hij legde deze evenwel niet voor en gaf hieromtrent geen nadere toelichting. Er kon van verzoeker in dit verband evenwel een preciezere uiteenzetting worden verwacht. De situatie van een asielzoeker die wordt overgedragen aan Italië en die reeds over een verblijfsvergunning aldaar beschikt, kan immers niet worden gelijkgesteld met de situatie van een aan Italië overgedragen asielzoeker die er niet over een verblijfsvergunning beschikt. Op grond van voornoemd rapport van NOAS blijkt zo dat wanneer een persoon bescherming heeft verkregen de regionale autoriteiten verantwoordelijk worden voor het voorzien van onder meer opvang. Verder blijkt dat de opvang voor diegenen die een verblijfsvergunning hebben verkregen, bestaat in een plaats in een van de SPRAR centra. Aanvullend zijn er enkele door de Staat geïnitieerde projecten, alsook verschillende onafhankelijke lokale projecten opgestart door de lokale autoriteiten en/of NGO's. Er wordt aangegeven dat personen in deze situatie die op grond van de verordening 343/2003/EG worden overgedragen bij aankomst veelal tijdelijk worden opgevangen in het Centro Enea waar 80 plaatsen zijn gereserveerd voor hen. Vervolgens worden zij indien mogelijk doorverwezen naar een van de SPRAR centra. Een andere mogelijkheid is dat zij worden doorverwezen naar de lokale autoriteiten. Hoewel ook hier blijkt dat er moeilijkheden kunnen bestaan indien men zonder toestemming een centrum of project heeft verlaten om opnieuw te worden toegelaten, kan op basis van de rapporten niet worden besloten dat deze personen in alle gevallen geen opvang meer zullen kunnen verkrijgen.

Ongeacht de juiste verblijfsrechtelijke situatie van verzoeker in Italië, merkt de Raad ook op dat een volledige lezing van de bijgevoegde rapporten een meer genuanceerd beeld geeft. Zo blijkt immers uit deze rapporten dat teruggenomen asielzoekers in principe, net zoals andere asielzoekers, gedurende de periode van de behandeling van hun asielaanvraag toegang hebben tot opvang. Het is ook op basis van deze rapporten – dewelke in hun volledigheid bij het administratief dossier werden gevoegd – dat verweerder in de bestreden beslissing oordeelde dat niet vaststaat dat verzoeker geen aanspraak zou hebben op opvang. Deze rapporten tonen weliswaar aan dat de opvang in de praktijk niet altijd even vlot verloopt in Italië, doch dit enkele gegeven is onvoldoende om te besluiten tot een risico in de zin van artikel 3 van het EVRM. Er blijkt immers op geen enkele wijze dat verzoeker als terugkerende asielzoeker hoe dan ook geen opvang zal kunnen genieten. Zoals verzoeker ook zelf aangeeft, vervalt dit recht op opvang in beginsel wel – voor alle asielzoekers – indien de opvangstructuur eerder vrijwillig of zonder toestemming werd verlaten. Zoals reeds aangehaald, kan evenwel niet worden vastgesteld dat verzoeker zich in deze situatie bevindt. In ieder geval blijkt ook nog niet dat in geen gevallen alsnog

een verdere opvang kan worden verkregen indien uitdrukkelijk een beroep wordt gedaan op de Italiaanse autoriteiten om een anders mensonwaardige situatie te voorkomen. Wat dit betreft, kan ook worden opgemerkt dat artikel 20, eerste lid, a) van de richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van normen voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming uitdrukkelijk voorziet in de mogelijkheid om de materiële opvangmogelijkheden te beperken of in te trekken indien de asielzoeker de door de bevoegde instanties vastgestelde verblijfplaats verlaat zonder deze instanties op de hoogte te stellen of, indien toestemming vereist is, zonder toestemming. In de bestreden beslissing wordt ook aangegeven dat de Italiaanse autoriteiten minstens zeven dagen op voorhand in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van verzoeker, zodat in een gepaste opvang kan worden voorzien.

Er kan in dit verband verder ook worden gewezen op rechtspraak van het EHRM waarbij werd geoordeeld – op grond van verschillende rapporten van overheidsinstellingen en NGO's over de opvangcondities in Italië – dat de algemene situatie en levensomstandigheden van asielzoekers, erkende vluchtelingen en vreemdelingen die een verblijfsvergunning verkregen om internationale bescherming of humanitaire redenen weliswaar tekortkomingen kent, maar dat niet kan worden gesproken van een systematisch falen in het voorzien van de vereiste opvang. Er werd geoordeeld dat de hoge drempel om te kunnen besluiten tot een schending van artikel 3 van het EVRM niet was bereikt en dat er geen grond was om aan te nemen dat de verzoekende partij niet zou kunnen genieten van de voorhanden zijnde voorzieningen in Italië of dat, indien zij op dit punt moeilijkheden zou ondervinden, de Italiaanse autoriteiten niet op gepaste wijze zouden ageren op enige vraag tot verdere hulp (*"Taking into account the reports drawn up by both governmental and non-governmental institutions and organisations on the reception schemes for asylum seekers in Italy, the Court considers that, while the general situation and living conditions in Italy of asylum seekers, accepted refugees and aliens who have been granted a residence permit for international protection or humanitarian purposes may disclose some shortcomings (see paragraphs 43, 44, 46 and 49 above), it has not been shown to disclose a systemic failure to provide support or facilities catering for asylum seekers as members of a particularly vulnerable group of people, as was the case in M.S.S. v. Belgium and Greece (cited above). The reports drawn up by the UNHCR and the Commissioner for Human Rights refer to recent improvements intended to remedy some of the failings and all reports are unanimous in depicting a detailed structure of facilities and care to provide for the needs of asylum seekers (see paragraphs 43-49 above). The Court would also note the manner in which the applicant was treated upon her arrival in Italy in August 2008, in particular that her request for protection was processed within a matter of months and accommodation was made available to the applicant along with access to health care and other facilities. Against this background, the Court considers that the applicant has not shown that her future prospects if returned to Italy, whether taken from a material, physical or psychological perspective, disclose a sufficiently real and imminent risk of hardship severe enough to fall within the scope of Article 3 (see, inter alia, Ireland v. the United Kingdom, 18 January 1978, § 162, Series A no. 25; Jalloh v. Germany [GC], no. 54810/00, § 67, ECHR 2006-IX; Haidn v. Germany, no. 6587/04, § 105, 13 January 2011; and M.S.S., cited above, § 219). There is no basis on which it can be assumed that the applicant will not be able to benefit from the available resources in Italy or that, if she encountered difficulties, the Italian authorities would not respond in an appropriate manner to any request for further assistance."*) Ook in huidig voorliggende zaak dient te worden besloten dat verzoeker door een loutere verwijzing naar rapporten zoals deze ook reeds bestonden op het ogenblik van voormelde uitspraak door het EHRM, niet aannemelijk maakt dat er in zijn situatie concrete aanwijzingen zijn dat hij niet de vereiste opvang zal kunnen genieten in Italië of dat de Italiaanse autoriteiten niet op gepaste wijze zullen ageren op een concrete vraag om verdere hulp teneinde enige risico op schending van artikel 3 van het EVRM te voorkomen.

Verzoeker kan ten slotte evenmin worden gevolgd waar hij stelt dat verweerder is tekort gekomen in zijn actieve onderzoeksplicht. Uit een eenvoudige lezing van de *in casu* bestreden beslissing blijkt immers dat verweerder, onder verwijzing naar twee volledige en objectieve rapporten, uitgebreid heeft gemotiveerd met betrekking tot een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM. Verder heeft verweerder ook terecht aangegeven dat *"Italië als volwaardig lid van de Europese Unie door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden"* en de asielaanvraag van verzoeker dient te behandelen *"volgens de standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten"*. Verzoeker werd hierbij ook in de mogelijkheid gesteld om tijdens zijn verhoor in het kader van de procedure tot terugname melding te maken van elementen die zich ertoe zouden verzetten dat hij zou worden teruggestuurd naar Italië.

De Raad besluit bijgevolg dat verzoeker met zijn uiteenzetting niet aannemelijk maakt dat de omstandigheden van opvang en behandeling in Italië dermate zijn dat verzoeker een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling dient te vrezen of dat de asielprocedure in Italië ernstige gebreken vertoont waardoor het risico bestaat dat de nood aan bescherming van een asielzoeker niet of niet op een kwaliteitsvolle wijze met respect voor de internationale normen wordt onderzocht, als gevolg waarvan hij een risico zou lopen op uitwijzing naar zijn herkomstland zonder dat zijn vrees voor een terugkeer naar dit land op afdoende wijze is onderzocht.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

3.2.2.4. Gelet op hetgeen vooragaat, kan aldus evenmin worden aangenomen dat verweerder verplicht was om – gelet op artikel 3.2 van de verordening 343/2003/EG – de asielaanvraag in België te behandelen. Verzoekers grief dat in de bestreden beslissing verkeerdelijk wordt gemotiveerd dat geen problemen blijken met betrekking tot de opvangmogelijkheden in Italië die een reëel risico op behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM kunnen opleveren, kan niet worden aangenomen.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht is niet aangetoond.

3.2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt verder aan de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. Verzoeker toont niet aan dat met bepaalde stukken in het dossier geen rekening werd gehouden.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt niet.

Het enig middel is ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien september tweeduizend dertien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. CORNELIS